

Zaman yaraları iyileştirmez - size onlarla yaşamayı öğretir

28 MAYIS 2019

Sevdiğiniz birini kaybetmek, her insanın en kötü kabusudur. Sevdiğiniz birini çatışma ya da şiddet olaylarında kaybederseniz, acıdan daha fazlasını yaşarsınız. Öfke ve hayal kırıklığı vardır. Hayatınızın geri kalanında kalbinizde hiç dolmayacak bir boşluk bırakan, anlamsız bir kayıba anlam verme çabası vardır.

On yıllardır, İsrail-Filistin çatışması insanların yaşamlarında büyük hasara yol açıyor. Sürmekte olan çatışmalar sırasında, ailelerinden birini yitirenlerin kurduğu bir İsrail-Filistin aile örgütü olan Ebeveynler Çemberi üyeleri, başka hiçbir ailenin, yaşadıkları dehşeti yaşamamaları umuduyla, kederli hikayelerini paylaşıyor.

BUSHRA

Çok erken evlendim. Evimi geride bırakmak ve yeni bir eve taşınmak zorunda kaldım. Benim için zor bir zamandı. Küçük oğlum Mahmoud doğduğunda hayatım aydınlandı. Birdenbire her şey mantıklı geldi.

İntifada başladığında Mahmoud hala bir çocuk olduğu için mutluydum. Fakat hızla büyüyordu ve onyediy yaşına geldiğinde, İntifada henüz bitmemişti. Bir gece askerler bir evi yıkmaya geldiler ve köyümüzde çatışmalar başladı.

Mahmoud'ın odasında çalıştığından emindim. Sokakta silah sesleri başladığında, çocuklarımı kontrol etmek için evin etrafında dolandım. O zaman Mahmoud'ın evde olmadığını fark ettim ve babasına gidip onu aramasını söyledim.

Evde ne yapacağımı bilemeden bekledim. Bir komşu geldi ve şöyle dedi: “Oğlunuz hastanede. Ancak endişelenmeyin, O iyi.” Hastaneye koştuğumu hatırlıyorum, kafamın içinde, evde kalmasını söylediğimde beni dinlemediği için Mahmoud'ı nasıl azarlayacağımı düşünüyordum.”

RONI

Küçük oğlum Elad seslendiğinde garajdaydım. O dedi ki: “Baba eve gel, askerler burada.” Daireye girdiğimde karımı yerde otururken

gördüm. 14 yaşındaki oğlum onu ayakta tutmaya çalışıyordu. Oğlum Amir, bir intihar saldırısında öldürüldüğünde daha yalnızca üç aylık askerdi.

Amir öldükten sonra, askeri mezarlıkta mezarını ziyarete giderdim. Yanında boş bir mezar yeri vardı. “Bu boş mezar yerinin oğlunu beklediğini bilmeyen o saf kişi kim?” diye düşünerek her zaman oraya baktığımı hatırlıyorum. O kişinin ben olduğum ortaya çıktı.

2000 yılında Gazze'de bir asker öldürüldü. Oğlum Elad'ın en iyi arkadaşıydı. Onlar kardeş gibiydiler. Üç hafta sonra Elad intihar etti. Daha fazla acı çekemeyeceğini söyleyen bir mektup bıraktı. Kardeşini kaybetmek ve en iyi arkadaşını kaybetmek dayanabileceğinden fazlaydı.

Bunun benim başıma geldiğine inanamadım. Aklım bunu almadı. O hissi tarif bile edemem.

Bugün başım yastığa koyduğum anda, hatıralar geri geliyor. Oğullarımla birlikte bir şeyler yapmayı özlüyorum. Çocukken onlarla oynamak. Bu birini özleme duygusu, sonsuz bir okyanus kadar derin olabilir.

AISHA

Küçük bir kızken, altı erkek ve iki kız kardeşime ben baktım. Mahmoud, bana en yakın olandı. Benim için endişelenir, okulda beni korurdu. Aynı zamanda beni ders çalışmaya zorlayan kişi de O'ydu. Babamız zengin değildi ve erkek çocuklarına eğitim aldirmayı tercih etti. Fakat Mahmoud ısrar etti. Çünkü onlarla ben ilgilenmiştim, erkek kardeşlerim ve kız kardeşlerim, benim çocuklarım gibi olmuşlardı.

İlk İntifada sırasında Mahmud 17 yaşındaydı. Sokakta çatışmalar başladığında amcamın evini ziyarete gitti. Bir mermi kalbine girdi. Hastanede, cerrah bize bir mucize için dua etmemizi söyledi. Ve mucize sonucu kalbi atmaya devam etti. Ancak doktorlar kalbinin ne kadar dayanacağını bize söylemediler.

Öldüğü gün, bir şeylerin ruhumu çalmaya çalıştığı hissini yaşadım. Nefes alamıyordum. Mahmoud'ın evine gittim. Beni görünce şöyle dedi: "Gelmen iyi oldu. Her zaman yanımda olmana ihtiyacım var. Elini kalbine koydu ve öldü. Çocuğumu kaybettiğimi hissettim. Bunun benim için bir son olduğunu hissettim. Yaşamaya devam etmek istemedim.

BEN

Televizyon açıldı ve ben mutfakta bulaşık yıkıyordum. Bir otobüs durağının yanında terör saldırısı, intihar saldırısı yapıldığı haberini vermek için programı kestiler. Ekrandaki görüntülere bakarken mekanı bildiğimi fark ettim. Daha önce orada bulunmuştum.

Kızım Yael'in aramasını bekledim. Böyle bir şey olduğunda, hep arardı. "Baba, akşam yemeği için ne yapıyorsun?" diye sorardı. Ama ben yalnızca bana iyi olduğunu bildirmek istediği için aradığını biliyordum.

Numarasını aradım, cevap alamadım. Diğer numaraları aradım ama ulaşamadım. Hava karardı. Telefon sessizdi. O an, Yael'in bir daha asla arayamayacağını fark ettim.

Ertesi gün ev insanlarla doluydu: aile, arkadaşlar, Baş sağlığı dilemek isteyen yabancılar. Binlerce insan. Ve sonra yine boştu. Yalnızdım ve ağlamadan duramıyordum. Ölümümü beklemek, yataktan çıkmamak istedim. Öfkeliydim. On beş yıl oldu ve bugün

hala kızgınım. Zaman yaraları iyileştirmez. Size onunla nasıl yaşayacağınızı öğretir.

ANAT

Genelde insanlara iki ağabeyim olduğunu söyledim: Pinki yirmi üç, Yair on dokuz ve ben on altı yaşındayım.

Onlar beni korudular, şımarttılar ve benim için gurur ve güvenlik kaynağı oldular. Çocukluk anılarının parçaları ortaya çıkmaya devam ediyor ve kalbimi ısıtıyorlar. Çocukken nasıl zor bir şekilde bisiklet sürmeyi becerdiğimi hatırlıyorum. Birkaç denemeden sonra pes ettim, ancak Pinki bisiklete binmenin ne kadar güven ve özgürlük sağlayacağını fark etti ve pes etmeme izin vermedi. Bana ders vermeye zaman ayırdı, bisikletimin arkasına koştu, beni izledi ve başarılı olana kadar beni teşvik etti.

Yair'le birlikte ABD'deki teyzemiz ve amcamdan hediyeler aldığımızı hatırlıyorum. Ben hediye olarak bir çift moda uygun ve şık pantolon almıştım. Yair ise, yetmişli yılların başında İsrail'de çok aranan ve nadiren bulunan iki kot pantolon sahibi olmuştu. Yair, Onunki gibi bir kot pantolona sahip olmayı ne kadar çok istediğini gördü ve tereddüt etmeden birini seçip bana uyacak şekilde değiştirmesini teklif etti. O zamandan beri çok kot pantolonum oldu ama hiçbirine o kadar düşkün olmadım ve sevmedim.

İki sevgili kardeşim Pinki ve Yair, Yom Kippur savaşında aynı gün öldürüldüler. O zaman on altı yaşındaydım. Dünya benim ve ailem için durdu. Çocukluğum o gün sona erdi. Ailem için güçlü kalmaya çalıştım. Ve onlar da benim için güçlü kalmaya çalıştılar.

Olanlara asla alışamadım. Bu acıyı her zaman kalbimde taşıyorum.

Bu kayıp hayatımın yönünü değiştirdi. Onları çok özlüyorum ve çoğu zaman hala burada olsalardı hayatın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum.

IKHLAS

Ben kör olarak doğdum. Babam benim gözlerimdi. Ayakkabılarımı nasıl bağladığını, beni nasıl taşıdığını hatırlıyorum. Taksi şoförü olarak çalışırdı. O sırada on yedi yaşındaydım. 2004'teki o eylül sabahında acelem vardı ve ona bir öpücük vermeden evden ayrıldım.

Bir komşum bana babamın küçük bir yolda bir yerleşimci tarafından vurulduğunu söylemeye geldiğinde evde ders çalışıyordum. Tesettür giymeyi unutarak evden koşarak çıktım. Sokakta toplanan birçok insan vardı; kadınlar, erkekler.

Birinin adamın öldüğünü söylediğini duydum. Kendimi çok soğuk bir suya batmış gibi hissettim. Ağlamaya başladım.

Ona dokunana kadar öldüğüne inanmadım. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu acı değişmez veya kaybolmaz. Onunla yaşamayı öğreniyorsun. Sesini, dokunuşunu hala hatırlıyorum. Başka kimsenin böyle bir acı yaşamasını istemem.